

Arrest

nr. 54 528 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 maart 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 juli 2010.

1.3. Op 22 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Masrata, van Arabische origine te zijn en de Libische nationaliteit te bezitten. Van 1989 tot 2005 werkte u in een ijzerfabriek. Op 25 december 2005 werd u opgepakt door de Interne Veiligheid omdat u in het openbaar het bewind van Khadafi bekritiseerde. U werd na drie jaar vrijgelaten op voorwaarde dat u nooit over uw detentie zou reppen. U hield zich aan deze afspraak doch was ervan overtuigd dat mensen wisten dat u gedetineerd was geweest omdat u gedurende een lange periode was verdwenen. Na uw vrijlating verdiende u uw brood als fruit- en groentehandelaar in de soeq. Hier ontmoette u op 16 maart 2009 Z.(...), een gescheiden vrouw die terug bij haar familie inwoonde. Jullie vonden elkaar sympathiek, wisselden telefoonnummers uit en begonnen elkaar in het geheim te ontmoeten omdat u ervan overtuigd was dat haar ouders u omwille van uw verleden nooit zouden accepteren. Z.(...) was er echter aanvankelijk van overtuigd dat haar ouders haar wil zouden accepteren. Vanaf het begin van jullie kennismaking wist u dat haar familie contact had met de politie en de Veiligheid daar 'iedereen mekaar kende'. Een vijftiental dagen na jullie eerste ontmoeting begonnen jullie een seksuele relatie. Jullie hadden seksuele betrekkingen op verlaten plekken in de buitenlucht en namen geen voorzorgen om te verhinderen dat uw vriendin zwanger zou worden. In april 2009 vroeg u de hand van uw vriendin, doch dit werd u geweigerd zonder dat haar ouders u een reden gaven. U bent ervan overtuigd dat uw verleden hier een rol in speelde. Jullie slaagden erin jullie relatie verder te zetten ondanks het feit dat Z.(...) nauwlettend door haar familie in de gaten werd gehouden en het moeilijk voor haar was het huis te verlaten. Jullie spraken nog steeds af in de buitenwijken van de stad en bleven een seksuele relatie hebben zonder jullie voorzorgen te nemen om niet zwanger te worden. Jullie waren er zich beiden van bewust dat zo jullie betrapt zouden worden, men jullie zou doden. Toch koesterde u de hoop dat, zo Z.(...) zwanger zou worden, haar familie misschien zou bijdraaien en in de relatie zou toestemmen. In juni 2009 werd u door een kozijn van Z.(...) op straat gewaarschuwd dat u afstand moest nemen van Z.(...). U meende dat de reden hiervoor was dat een relatie zoals jullie die hadden oneer bracht over de familie van Z.(...). Ook Z.(...) was deze mening toegedaan en waarschuwde u op te letten en deelde u mee dat haar familie er alles aan deed jullie van elkaar te scheiden. Desondanks slaagde Z.(...) er nog altijd in u te ontmoeten onder het voorwendsel dat ze een tante of een vriendin bezocht. In augustus 2009 kon u ternauwernood opzij springen toen de auto van Z.(...)'s kozijn op u af reed. U vermoedt dat hij handelde op aangeven van Z.(...)'s familie, doch u kon geen klacht neerleggen daar u in een 'illegale' relatie verwickeld was. Jullie konden mekaar pas weer in december 2009 ontmoeten en hadden weerom betrekkingen zonder enige voorzorg te nemen. Z.(...) liet u bij deze gelegenheid tevens weten dat ze vreesde zwanger te zijn. Ze wist op dat moment nog niet hoe ze deze zaak zou aanpakken, een optie was dat jullie zouden vluchten doch jullie maakten nog geen concrete plannen. In januari 2010 belde ze u en liet u weten dat ze schrik had dat haar ouders het feit dat ze zwanger was zouden achterhalen. Jullie hadden enkel nog telefonisch contact en Z.(...) liet u weten dat haar ouders u wensten te doden en raadde u aan te vluchten. Zij zelf kon niet weg en dacht erover na abortus te plegen. U was radeloos en bleef gewoon thuis tot u op 16 maart 2010, u was op de terugweg naar uw huis, zag dat uw huis in brand stond. U vermoedt dat Z.(...)'s familie hiervoor verantwoordelijk was, alhoewel u meent dat ook de Veiligheid, omwille van uw verleden, hiervoor verantwoordelijk kan zijn. U vluchtte daarop naar Benghazi en leerde daar in de haven een Egyptische passeur kennen die u op een vrachtschip naar Turkije zette. U probeerde tevergeefs verschillende keren uw vriendin te contacteren. Vervolgens kwam u in een vrachtwagen naar België en vroeg hier op 30 maart 2010 asiel aan. Uit angst hebt u sinds uw verblijf alhier niet meer geprobeerd iemand in Libië te contacteren en hebt bijgevolg dan ook geen nieuws meer over uw vriendin.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kan het niet overtuigen dat u en uw vriendin er enerzijds alles aan deden jullie relatie geheim te houden, doch er blijkbaar geen graten in zagen seksuele betrekkingen te hebben 'onder de vrije hemel'. Immers u gevraagd naar de plaats waar jullie seksuele betrekkingen hebben, stelt in de buitenwijken in Marata, op verlaten plaatsen, buiten het zicht van de mensen. U gevraagd dit meer te specificeren, stelt 'in de buitenlucht' (cgvs pp.2-3). Het feit dat jullie het risico namen in de buitenlucht de liefde te bedrijven kan totaal niet overtuigen, zelfs al was dit naar uw zeggen op verlaten plekken. Jullie konden immers niet uitsluiten dat er daar toch iemand zou passeren en het feit dat jullie niet meer discreet te werk gingen, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ook het feit dat uw vriendin, een gescheiden vrouw die terug bij haar ouders inwoonde, erin toestemde op een dergelijk roekeloze manier te handelen kan niet overtuigen daar ze zich ten eerste bewust moet zijn geweest dat een dergelijk

gedrag zeker niet door haar familie zou worden getolereerd, temeer algemeen is geweten dat in de Libische context de eer van de familie een enorm belangrijke rol speelt en er alles aan gedaan wordt deze eer te beschermen. Het feit dat ze aanvankelijk meende dat haar familie haar wil zou accepteren doet hieraan geen afbreuk (cgvs p.2).

Verder kan het niet overtuigen dat jullie seksuele betrekkingen hadden zonder jullie voorzorgen te nemen. U hiernaar gepeild verklaart vooreerst nogal heel laconiek 'als ze zwanger zou worden dan is dat zo' (cgvs p.2). Ook nadat u in april 2009 tevergeefs om Z.(...)'s hand had gevraagd bleven jullie een seksuele relatie onderhouden zonder jullie voorzorgen te nemen. U hiernaar gepeild verklaart dat jullie van mening waren dat wanneer Z.(...) zwanger zou worden haar familie misschien van mening zou veranderen (cgvs p.3). Ook dit laconieke antwoord kan niet overtuigen gezien u even van tevoren gevraagd of u geen schrik had om betrappt te worden, u dat volmondig beaamde. Gevraagd wat er zou gebeuren zo jullie effectief betrappt zouden worden, stelde u dat zowel uw vriendin als uzelf zouden worden gedood en stelde dat haar familie op de hoogte was van uw verleden en dat dit de reden was waarom ze zich tegen een verbintenis verzetten (cgvs pp.2-3). Het feit dat jullie dus op een dergelijk 'onbezonnen' manier handelden ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt nog bevestigd door uw bewering deze relatie op dezelfde manier te hebben verder gezet, zelfs nadat Z.(...)'s kozijn u in juni 2009 bedreigde en u ondubbelzinnig te kennen gaf dat 'jullie wegen zich moesten scheiden'. U gevraagd hoe deze kozijn wist dat jullie een relatie hadden, geeft aan dat er veel wordt gepraat en er overal ogen zijn. U gevraagd of deze kozijn een reden voor zijn optreden gaf, stelt dat als er een relatie is buiten het huwelijk de eer van de familie wordt geschonden. Toen u Z.(...) van uw wedervaren op de hoogte bracht maande zij u aan op te letten daar haar familie er alles aan deed jullie van elkaar te scheiden (cgvs p.3). Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat zowel u als uw vriendin zich maar al te zeer bewust waren van het feit dat jullie relatie nooit daar haar familie zou worden aanvaard, meer nog, dat haar familie er niet voor terugschrok u dan ook nog eens te bedreigen. In dit kader kan het dan ook totaal niet overtuigen dat jullie gewoon verder gingen zoals jullie bezig waren zonder blijkbaar jullie gedrag bij te stellen. Zelfs nadat deze kozijn u in augustus 2009, op aangeven van Z.(...)'s familie, probeerde te overrijden, zetten jullie gewoon jullie relatie verder alhoewel jullie elkaar een periode niet konden zien. In december 2009 zou uw vriendin u dan weer ontmoet hebben en u dan meegedeeld hebben dat ze mogelijks zwanger was. U gevraagd of ze naar een dokter was geweest, stelt vooreerst dat niet te weten. U erop gewezen dat dit toch wel bizar is, stelt u dat u geen vrouw bent. U dan vervolgens gepeild of u het haar gevraagd hebt, stelt u enkel dat ze niet naar een dokter kan gaan daar jullie relatie niet legitiem is, wat echter uw eigen veronderstellingen zijn en geen antwoord is op de aan u gestelde vraag (cgvs pp.3-4). De vaststelling dat u hier blijkbaar niet eens met haar over hebt gepraat is op zijn minst bizar te noemen. U vervolgens gevraagd of jullie op dat moment al concrete plannen hadden/maakten, stelt dat jullie het idee hadden opgevat te vluchten. U gevraagd of u toen wist hoe u dat ging aanpakken, stelt 'zoals anderen dat deden, je hoort zoveel'. Gezien dit geen adequaat antwoord was werd dezelfde vraag u weer gesteld, waarop u nogal flauwtjes antwoordde dat jullie het stap per stap zouden plannen (cgvs p.4). Uw toch wel zeer nonchalante houding kan totaal niet overtuigen, u wist dat haar familie nooit akkoord zou gaan met jullie relatie, u was reeds bedreigd geweest en er was zelfs geprobeerd geweest u te doden. Uw antwoord alles stap per stap te doen kan dan ook totaal niet overtuigen daar het gezien jullie voorgeschiedenis niet meer dan logisch is dat u en uw vriendin tijdens deze ontmoeting in december, zo jullie dat al niet van tevoren zouden hebben gedaan, meer concrete afspraken zouden hebben gemaakt.

Daarenboven kunnen er ernstige vraagtekens gesteld worden bij het feit dat uw vriendin er blijkbaar telkenmale in slaagde aan het alziend oog van haar familie te ontkomen terwijl u duidelijk aangeeft dat ze sinds uw huwelijksaanzoek in april 2009 nauwlettend in de gaten werd gehouden, het voor haar moeilijk was om het huis te verlaten en haar familie er dan ook nog eens alles aan deed jullie van elkaar te scheiden. U dan gevraagd hoe Z.(...) dit klaarspeelde stelt dat ze het voorwendsel gebruikte een tante of een vriendin te bezoeken (cgvs p.3). Ook dit gegeven kan niet overtuigen daar het niet meer dan normaal is dat haar familie haar aanwezigheid hier zou controleren. U hiermee geconfronteerd stelt dat wanneer uw vriendin dit voorwendsel gebruikte, dit vriendinnen waren die ze kon vertrouwen (cgvs p.3). Gezien de door u geschilderde gang van zaken kan ook deze manier van handelen totaal niet overtuigen en ondermijnt dit andermaal uw geloofwaardigheid.

Verder kan het totaal niet overtuigen dat u tot op heden niemand hebt gecontacteerd in Libië om meer nieuws te vergaren over uw vriendin. Uw vergoelijking dat u schrik heeft biedt hiervoor geen afdoende verschooning daar er van uit kan worden gegaan dat, zo er enig geloof aan deze door u beweerde relatie zou kunnen worden gehecht, u alles in het werk zou stellen informatie aangaande de situatie van uw vriendin te achterhalen, temeer ze dan ook nog eens zwanger was van uw kind, en u zelf aangeeft dat ze zal worden gedood door haar familie zo haar zwangerschap aan het licht komt. Dus

nogmaals gevraagd of u effectief geen nieuws hebt over haar, beaamt dit en kunt slechts stellen dat u hoopt dat het goed gaat met haar (cgvs pp.2, 5).

Verder dient er nog opgemerkt dat er ook een kanttekening kan gemaakt worden bij uw bewering in 2005 door de Interne Veiligheid te zijn gearresteerd omdat u Khadaffi in het openbaar zou hebben bekritiseerd, hem een dictator zou hebben genoemd en hebben gezegd dat hij teveel praatte over zijn 'Groene Boekje' (cgvs p.5). Dient immers opgemerkt dat u, die geboren en getogen bent in Libië, toch geweten moet hebben dat een dergelijke actie nu niet bepaald kan rekenen op het goeddunken van de Libische autoriteiten en er hiertegen actie zou worden ondernomen. Gezien u daarenboven dan ook nog eens zelf aangeeft dat er overal verklikkers zitten kunnen er de nodige vraagtekens gesteld worden bij een dergelijk roekeloos gedrag (cgvs p.5).

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de familie van Z.(...) ervoor verantwoordelijk was dat uw huis in brand werd gestoken. Wat betreft uw bewering dat eventueel ook de Veiligheid hiervoor verantwoordelijk kan zijn, kan gezien bovenstaande opmerkingen ook niet overtuigen (cgvs p.4).

Tot slot dient nog opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw identiteit en/of reisweg waardoor deze gegevens door het CGVS niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker, omwille van de vertrouwelijkheid van de informatie, vraagt dat de terechtzitting zou doorgaan met gesloten deuren, benadrukt de Raad dat ingevolge artikel 39/64 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de openbaarheid van de terechtzittingen de regel dient te zijn. Het behoort aan de voorzitter, die over de politie van de terechtzitting beschikt, om ambtshalve of op verzoek van een partij de behandeling met gesloten deuren te bevelen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 124-125). Dit zal in principe slechts worden toegestaan wanneer door de openbare behandeling van de zaak de openbare orde of de goede zeden in het gedrang komen, wat in casu niet het geval is. Daar de Raad geen omstandigheden ontwaart die de openbaarheid in de weg staan, wordt op het verzoek niet ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, de algemene zorgvuldigheidsplicht, een manifeste beoordelingsfout en de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst verzoeker erop dat op geen enkel ogenblik tegenstrijdigheden of onjuistheden in zijn verhaal werden vastgesteld en voert hij aan dat louter op basis van de subjectieve mening van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn manier van leven en handelen in Libië als roekeloos kan worden beschouwd, niet op een redelijke manier tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven kan worden besloten. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grote culturele vooringenomenheid aan de dag te leggen en ten onrechte het feit te negeren dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in Libië omwille van zijn religie, zijn politieke overtuiging en het behoren tot een specifieke sociale groep, met name deze van de personen die een buitenechtelijke relatie onderhouden, wat niet wordt getolereerd door de Islamitische wet. Hij benadrukt dat ook een gegronde vrees voor vervolging in de privé-sfeer kan leiden tot de toekenning van het statuut van vluchteling. Wanneer ernstige vormen van discriminatie of andere gewelddaden worden gepleegd door de lokale bevolking of door privé-personen, kan dit immers worden gezien als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève wanneer zij worden getolereerd door de autoriteiten, of nog wanneer de autoriteiten weigeren, of in de onmogelijkheid verkeren om effectieve bescherming te bieden aan de betrokkene, aldus verzoeker. In casu staat het volgens verzoeker buiten kijf dat hij op geen enkele bescherming kan rekenen van de lokale of zelfs nationale autoriteiten aangezien hij in het verleden reeds door de nationale autoriteiten werd vervolgd wegens zijn politieke overtuiging. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij atheïst is in een Islamitisch land. Ook omwille van zijn atheïsme vreest hij vroeg of laat vervolging, zeker gezien de oprukkende islamisering van alle domeinen van de Libische samenleving.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/2 juncto de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van dezelfde wet, wijst verzoeker er op dat elke administratieve beslissing moet gegrond zijn op pertinente en toelaatbare motieven en stelt hij dat de motivatie in de bestreden beslissing niet beantwoordt aan deze vereiste. Er wordt immers louter gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, terwijl hij tijdens het interview nochtans verschillende elementen aanhaalde die aantonen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, aldus verzoeker. Hij herhaalt in dit verband zijn vluchtmotieven en stelt dat, door hem het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren zonder enige motivatie, de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet kan overtuigen dat hij en zijn vriendin er enerzijds alles aan deden om hun relatie geheim te houden, doch er blijkbaar geen graten in zagen seksuele betrekkingen te hebben 'onder de vrije hemel', en ook het feit dat zijn vriendin, een gescheiden vrouw die terug bij haar ouders inwoonde, erin toestemde op een dergelijk roekeloze manier te handelen niet kan overtuigen daar ze zich ten eerste bewust moet zijn geweest dat een dergelijk gedrag zeker niet door haar familie zou worden getolereerd, temeer algemeen geweten is dat in de Libische context de eer van de familie een belangrijke rol speelt en er alles aan gedaan wordt deze eer te beschermen, (ii) het niet kan overtuigen dat zij seksuele betrekkingen hadden zonder voorzorgen te nemen, (iii) zijn geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door zijn bewering deze relatie op dezelfde manier te hebben verder gezet, zelfs nadat Z.'s kozijn hem in juni 2009 bedreigde en hem ondubbelzinnig te kennen gaf dat 'hun wegen zich moesten scheiden', (iv) de vaststelling dat hij, nadat zijn vriendin hem had meegedeeld dat ze mogelijks zwanger was, blijkbaar met haar niet heeft gepraat over het feit of zij al dan niet een dokter had opgezocht op zijn minst bizar te noemen is, (v) het gezien hun voorgeschiedenis niet meer dan logisch is dat hij en zijn vriendin concrete afspraken zouden hebben gemaakt om te vluchten, zodat zijn toch wel zeer nonchalante houding in dit verband en zijn bewering dat zij het stap per stap zouden plannen totaal niet kan overtuigen, (vi) ernstige vraagtekens kunnen worden gesteld bij het feit dat zijn vriendin er blijkbaar telkenmale in slaagde aan het alziend oog van haar familie te ontkomen terwijl hij duidelijk aangeeft dat ze sinds zijn huwelijksaanzoek in april 2009 nauwlettend in de gaten werd gehouden, het voor haar moeilijk was om het huis te verlaten en haar familie er dan ook nog eens alles aan deed om hen van elkaar te scheiden, (vii) het totaal niet kan overtuigen dat hij tot op heden niemand heeft gecontacteerd in Libië om meer nieuws te vergaren over zijn vriendin en zijn vergoelijking dat hij schrik heeft hiervoor geen afdoende verschoning biedt daar ervan kan worden uitgegaan dat hij, zo er enig geloof aan deze door hem beweerde relatie zou kunnen worden gehecht, alles in het werk zou stellen om informatie aangaande de situatie van zijn vriendin te achterhalen, temeer ze dan ook nog eens zwanger was van zijn kind en hij zelf aangeeft dat ze zal worden gedood door haar familie zo haar zwangerschap aan het licht komt, (viii) ook een kanttekening kan worden gemaakt bij zijn bewering in 2005 door de Interne Veiligheid te zijn gearresteerd omdat hij Khadaffi in het openbaar zou hebben bekritiseerd, hem een dictator zou hebben genoemd en zou hebben gezegd dat hij teveel praatte over zijn 'Groene Boekje' vermits hij, die geboren en getogen is in Libië, toch moet geweten hebben dat een dergelijke actie niet bepaald kan rekenen op het goeddunken van de Libische autoriteiten en er hiertegen actie zou worden ondernomen zodat er, gezien hij daarenboven zelf aangeeft dat er overal verklikkers kunnen zitten, de nodige vraagtekens kunnen gesteld worden bij een dergelijk roekeloos gedrag, (ix) gezien wat voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde asielmotieven zodat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat de familie van Z. ervoor verantwoordelijk was dat zijn huis in brand werd gestoken en ook zijn bewering dat eventueel ook de Veiligheid hiervoor verantwoordelijk kan zijn niet kan overtuigen.

3.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van

de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en in wezen de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Met het betoog in zijn verzoekschrift komt hij immers niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnerwege, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het betwisten van diens gevolgtrekking, waarmee hij echter niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, stelt de Raad voorts vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden weerhouden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing aangaande het niet toekennen van de vluchtelingenstatus omstandig en afdoende gemotiveerd en besloot terecht om verzoeker niet als vluchteling te erkennen. Er wordt immers op uitvoerige wijze uiteengezet waarom verzoekers weinig discrete gedrag, zijn onbezonnen manier van handelen en zijn nonchalante houding – en dit terwijl hij er nochtans van op de hoogte was dat zijn relatie met Z. nooit zou worden aanvaard door haar familie en dat het bekend worden van de relatie tot ernstige problemen voor hemzelf en zijn vriendin zou kunnen leiden – de geloofwaardigheid van zijn relaas totaal ondermijnt. Tevens wordt terecht aangehaald dat ook verzoekers gebrek aan initiatief om meer nieuws te vergaren over zijn vriendin, zijn geschetste vrees relativeert. Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat hij geen contact durft op te nemen met de persoon wiens familie hem wil vermoorden omdat hij vreest via deze telefonische contacten te kunnen worden opgespoord, kan hij geenszins overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. De vaststelling dat hij na zijn aankomst in België niet de minste poging heeft ondernomen om zich te informeren omtrent het lot van zijn vriendin, die zwanger zou zijn van zijn kind en die volgens zijn verklaringen door haar familie zal worden gedood zo deze zwangerschap aan het licht komt, getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en finaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij tevens een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke overtuigingen, die hij ook na zijn opsluiting verder naar buiten heeft gebracht in gesprekken met kennissen en vrienden en hij in dit verband citeert uit een aantal rapporten waaruit blijkt dat in Libië nog elke dag mensen zonder voorafgaandelijk proces worden opgesloten wegens het uiten van hun opponente politieke overtuiging, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht waarom ernstige vragen kunnen worden gesteld bij verzoekers beweerde arrestatie in 2005, overwegingen die in het verzoekschrift niet in het minst worden weerlegd noch ontkracht. Daarenboven blijft verzoeker in gebreke in concreto aan te tonen dat hij op heden nog problemen zou ondervinden omwille van zijn politieke overtuiging. Hij blijft hieromtrent steken in blote beweringen en speculaties van zijnerwege – zoals de bewering dat de Veiligheid eventueel verantwoordelijk kan zijn voor het in brand steken van zijn woning en de bewering dat hij omwille van zijn arrestatie in het verleden niet op bescherming zou kunnen rekenen vanwege de Libische autoriteiten naar aanleiding van zijn beweerde problemen met de familie van Z. – die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. De loutere verwijzing naar algemene rapporten doet geen afbreuk aan deze overwegingen.

3.6. In de mate verzoeker meent dat hij behoort tot de sociale groep van personen die een buitenechtelijke relatie onderhouden, benadrukt de Raad dat volgens artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Van 'personen die een buitenechtelijke relatie onderhouden' kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij beantwoorden aan deze definitie van sociale groep.

3.7. Zo verzoeker nog opmerkt dat ook een gegronde vrees voor vervolging in de privé-sfeer kan leiden tot erkenning van de vluchtelingenstatus, zelfs wanneer de vervolging door privé-personen niet is ingegeven door één van de redenen vermeld in de vluchtelingenconventie doch de weigering van de staatsinstellingen tot het verlenen van hulp aan de betrokkene hierdoor wél is ingegeven en hij verder stelt dat hij op geen enkele bescherming kan rekenen van de lokale of zelfs nationale autoriteiten aangezien hij in het verleden reeds door de nationale autoriteiten werd vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, wijst de Raad erop dat wanneer, zoals in casu, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

3.8. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanhaalt dat hij een atheïst is in een Islamitisch land en stelt dat op atheïsme in een moslimland als Libië nog een groot taboe rust, wat verklaart waarom hij op de vraag naar zijn religie quasi automatisch 'moslim' heeft geantwoord, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier op geen enkele manier kan worden afgeleid dat verzoeker zou hebben vermeld dat hij omwille van zijn atheïsme vervolgd of geviséerd wordt. Op het einde van het gehoor werd slechts door verzoekers raadsman vermeld dat hij 'niet praktiserend moslim' is, niets meer en niets minder. Verzoeker zelf maakte hiervan evenwel niet de minste melding, noch van enige problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift weliswaar beweert dat hij atheïst zou zijn, maar geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk problemen zou hebben ondervonden in Libië omwille van deze beweerde levensbeschouwing. De loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande algemene situatie in zijn land van herkomst volstaat immers niet om een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

3.9. Tot slot blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden om welke redenen hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist derhalve feitelijke grondslag. Daarenboven kan verzoeker niet volhouden niet op de hoogte te zijn van de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij de weigeringsmotieven zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet worden aangenomen.

In het verzoekschrift wordt bevestigd dat verzoeker zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS